

LacPhap.com
Email: info@lacphap.com

Lạc
Pháp.com

Ấn Bản Số

1

January - June 2014

**Pháp An Lạc
Bình Sanh Cứu Khổ**

Tôn Chỉ

Pháp An Lạc Bình Sinh Cứu Khổ?

Chúng sinh vô biên thế nguyên độ
Phiền não vô tận thế nguyên đoạn
Pháp môn vô lượng thế nguyên học
Phật đạo vô thượng thế nguyên thành

LacPháp.com là một trang web nhỏ nhỏ, ghi chép lại những buổi pháp thoại giữa một vị cao tăng tu hành đặc đạo cùng với đệ tử của Ngài là một cư sĩ ẩn danh.

LacPháp.com mang một bản hoài là chia sẻ chánh Pháp của chư Phật và chư Bồ Tát cùng với chúng sanh bằng những lời lẽ rất bình dị, hầu giúp mang niềm vui và sự an ổn cũng như làm tiêu đi phần nào những khổ não của chúng sanh.

LacPháp.com không nói lời Pháp cao xa, vì nói lời cao xa, chúng sanh sẽ không hiểu thấu đáo được; không hiểu thấu đáo được thì sẽ không thực hành được. Cho nên, những lời Pháp nơi đây rất bình dị, cốt yếu làm cho chúng sanh hiểu rõ những điều căn bản, những điều cần thiết trong việc tu tập, để làm cho mình có thể được thăng hoa, được bình tâm, và tiêu đi khổ não.

LacPháp.com giúp cho chúng sanh đến gần với đạo Pháp, hầu tìm được một niềm vui và biết tự an tâm mình, để sống một cuộc đời bình lặng không sóng gió. Tu tập phần tâm linh làm sao để tìm cầu giải thoát, bước khỏi vòng sanh tử luân hồi.

Ngưỡng mong chư Thiện Hữu đón nhận sự chia sẻ này để cùng đọc, cùng thâm nhập Pháp, và cùng tư duy Pháp để áp dụng vào đường đời lẫn đường đạo.

Pháp sự này nếu có tạo nên chút ít công đức, xin nguyện hồi hướng trang nghiêm Tịnh Độ khắp đến Tứ Ân, Tam Hữu, cùng tất cả Pháp Giới Chúng Sanh. Nếu có ai thấy nghe, đều phát Bồ Đề tâm, mãn báo thân này, đồng sanh Cực Lạc Quốc!

Trong Số Đây ...

Lời Nói Đầu	2
Lời Phách Đầu Năm 2014	4
7 Bước Thăng Trầm	6
Cúng 49 Ngày Cho Thần Thức	9
Làm Cách Nào Để Nói Cho Vong Nghe	14
Siêu Độ Cho Người Chết Thế Nào Là Đúng Cách? . .	16
Ý Nghĩ Tự Tử	21
Vòng Tương Quan Nghiệp Lực	22
Đầu Mối Của Nghiệp Chương	25
Tánh Chiêu Cảm Nghiệp Lực	26
Làm Thế Nào Để Tiêu Nghiệp	28
Chiến Đấu Với Nghiệp Chương	30
Đào Luyện Hào Quang và Trí Huệ	32
Kiểm Tâm	34
Sầu Ly Biệt và Chân Hạnh Phúc	36
Thiên Tai Từ Đâu Mà Đến?	38
Làm Sao Giảm Đi Thiên Tai và Biến Động?	40
Cõi Ta Bà Là Trường Tranh Đấu	42

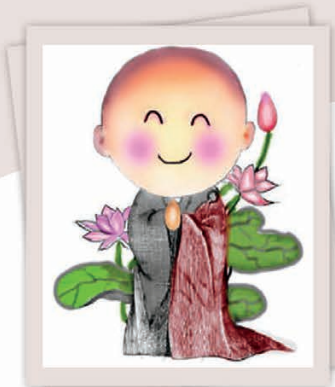
Lời Nói Đầu

Biển pháp mênh mông, chúng sanh nhỏ bé, lặn hụp, bị chi phối rất nhiều trong vòng sanh tử luân hồi. Do đó, hiểu được Pháp, hành được Pháp là một điều không phải dễ.

Nhưng một khi hiểu được rồi, thì việc hành không còn là khó khăn nữa. Điều quan trọng là sự suy tư của mình có sâu sắc hay không, có đến nơi đến chốn hay không?

LacPhap.com mong mỏi rằng những lời nhắn nhủ nơi đây có thể giúp cho chúng sanh tìm thấy sự an vui nơi tâm hồn, và là những động lực nho nhỏ để giúp cho chúng sanh trên con đường tu tập. Dù bất kỳ một dân tộc nào, một tiếng nói nào, một quốc gia nào, một tôn giáo nào, tất cả cũng cùng có chung một cái nhìn về cái hay, cái đẹp của chính cái tâm của mình.

Sự hiện diện của LacPhap.com ngày hôm nay chỉ là một sự tiếp nối để cho dòng Pháp vẫn mãi mãi luân lưu. Tất cả những bậc chân tu đều cùng một tâm nguyện như nhau là làm việc cho chư Phật & Bồ Tát và mãi mãi vì chúng sanh và tất cả cho chúng sanh; nhân danh "Người Con Phật" mà đem lại một chút niềm An Lạc cho khắp mọi người.

LacPhap.com chỉ tha thiết đến đạo pháp mà không tha thiết đến danh xưng, do đó LacPhap.com không giữ bản quyền những bài pháp, chỉ cốt mong sao lời Pháp được bay xa để mọi người cùng tiếp nhận và tư duy.

Nếu quý đọc giả muốn được nhận ấn bản gửi đến tận nhà xin ghi danh tên và địa chỉ qua trang web: www.LacPhap.com

Tất cả mọi thắc mắc liên quan đến các bài Pháp nơi đây xin gửi điện thư về info@lacphap.com

Xin chân thành cảm tạ.

Vý loan loan các pháp
Vý loan chử, ý tạo
Nếu với ý ô nhiên
Nói lên hay hành động
Khô nào bước theo sau
Như xe chân vật kéo

~ Kinh Pháp Cú

Lời Pháp Đầu Năm

Chúng sanh lặn hụp trong bể khổ
Nhiều đời nhiều kiếp đã qua rồi
Kiếp này lại vẫn mang theo mãi
Cái nghiệp nhiều đời chưa trả xong
An Bình tâm đã luôn khao khát
Một chữ Tĩnh-không tránh nào phiền
Đường tu tiếp-dẫn đưa đi mãi
Đến một hướng đi tránh lụy phiền
Sự đời rắc rối ta buông bỏ
Giữ một chữ Bình, một tâm Không
Người người tiếp nối vòng tay rộng
Đem một tình thương gieo khắp nơi
Rồi đây Tự Tại ta vui sống
Một chữ An-Nhiên rảnh cuộc đời

Năm cũ bước qua mang đi nhiều phiền não, mang đi nhiều bức bối, không làm cho chúng sanh cảm thấy thơ thới trong lòng. Cũng một năm qua, lại cũng có kẻ vui hỷ hạ vì mang đến một thắng lợi cho mình. Bên được, bên thua, bên buồn đau, bên hỷ hạ. Nói tóm lại, dù vui hay buồn, dù được hay mất, dù có hay không, tất cả đều là Không. Không có gì tồn tại, không có gì hiện hữu. Sự tồn tại, sự hiện hữu cũng chỉ là một mỹ từ. Nhưng đó là những bậc thang bắt buộc chúng sanh phải lần lượt bước qua để mới đến được bên bờ Không.

Tuy nhiên, bước chân đi qua có khi đạp lên Hữu, có khi đạp lên Không, có khi đạp lên Vui, có khi đạp lên Buồn, có khi đạp lên Hợp, có khi đạp lên Tan. Mỗi nấc thang, mỗi bước đi, thể hiện tất cả tấm lòng của một chúng sanh không ngoài Hỷ Nộ Ái Ố Dục-lạc Ai Bi. Chúng sanh cứ tiếp tục, tiếp tục trong từng bước một, và quanh quẩn bên lục dục thất tình, không bao giờ bước ra khỏi 7 bước.

LacPhap.com

Kính Chúc

Vạn Sự Cát Tường

Từng tháng năm này đến tháng năm khác, từng năm mới này đến năm mới khác, tiếng “Mới” chỉ là một mỹ từ khoác lên một thân xác mỗi một, cần cỗi, già nua. Biết đến bao giờ thân xác đó được xanh tươi tốt đẹp, một sự tốt đẹp tự nhiên, một sự tốt đẹp mỹ miều, một sự tốt đẹp đầy sinh lực? Vì chúng sanh quanh quẩn trong chỉ có 7 bước mà thôi, cho nên không thể nào tìm được một hình hài tươi đẹp. Muốn bước ra khỏi 7 bước này, muốn có được một hình hài tốt đẹp, đầy sức sống, đầy nhiệt huyết, đúng nghĩa của một hình hài, không gì ngoài việc phá bước đi của mình! Không đạp lên 7 bước, mà bắt buộc phải cất bước lên cao. Khi cất bước lên cao thì sẽ được ung dung tự tại, không còn vướng bận 7 bước chân bên dưới. Lúc đó, đừng nói gì đến 7 bước, mà khoảng trời rộng bao la sẽ là vùng hoạt động của chính mình. Một sự an nhiên tự tại, một sự hồi sinh sống động, một sức sống tràn trề, tất cả mọi thứ bắt nguồn từ hai chữ Tu Tập mà thôi.

Bước vào con đường tu tập là tránh bước vào cái vòng lẩn quẩn của 7 bước chân; sẽ tìm được sự hồi sinh của một thân xác già nua, cần cỗi; sẽ tìm được sức sống của một tâm linh thơ thới. Do đó, những gì khổ đau, buồn tẻ, những gì không tốt đẹp, không may mắn của một năm qua, tất cả được dừng bước, không tiếp tục đi trên con đường đó nữa, mà từ đây bước vào một con đường tốt đẹp hơn, bắt đầu một cuộc đời tu tập giúp cho mình thoát khỏi 7 bước thăng trầm không lối thoát, và để đi tìm một hướng đi nhiều an nhiên tự tại.

LacPhap.com không khuyên bảo các chúng sanh thoát ly gia đình, thoát ly cuộc sống. LacPhap.com chỉ ân cần mời gọi chúng sanh hãy bước vào con đường tu tập để tìm thấy một sự an bình cho tâm linh của mình, và dọn cho mình một con đường tương lai đầy tự tại, thoát ra khỏi sự chật hẹp, lẩn quẩn, không lối thoát của 7 bước thất tình; vì đó là những bước đi đầy chông gai, đầy khổ ải, đầy sân hận và ngập tràn nước mắt. Chọn một con đường với nhiều tiếng cười, với nhiều sự an bình, với nhiều sự an tịnh, để rồi từ đó thông dong trên bước đường thăng hoa.

Lời Pháp Đầu Năm cầu mong tất cả chúng sanh hiểu được sự quan trọng và sự rất cần thiết của hai chữ Tu Tập, vì đó là một cái Phao để cứu vớt chúng sanh thoát khỏi những thăng trầm, những đau khổ, những đen tối và hơn thế nữa, thoát khỏi một vòng nghiệp lực càng ngày càng thắt chặt, mà muốn tháo gỡ nó chỉ có con đường duy nhất là Tu Tập mà thôi.

LacPhap.com cầu mong tất cả chúng sanh Tâm luôn trụ vào hai chữ An Bình.

7 Bước Thăng Trầm

Kính bạch Sư Phụ,

Trong “Lời Pháp Đầu Năm,” Thầy đã nhắc nhở rất nhiều rằng: mọi người cần phải tránh, đừng quanh quẩn bên 7 bước chân của mình...

Kính mong Thầy từ bi giải thích cho con rõ nghĩa của 7 bước này như thế nào?

Con ơi, Thầy rất mong mọi người bước vào đường tu tập! không phải Thầy khuyên nhủ mọi người xa lìa cuộc sống; cuộc sống không thể tách rời, nhưng đường tu tập khiến cho cuộc sống được nhẹ nhàng hơn, bớt đi phiền não, bớt đi thăng trầm, bớt đi tất cả những điều không làm đẹp lòng mình. Đường tu tập sẽ giúp cho chúng sanh biết lượng được thế nào là đủ, và không tìm cầu những gì quá cái đủ, vì những gì quá cái đủ luôn đi kèm với đau khổ. Cho nên, người trong cửa đạo hay ngoài cửa đạo cùng thực hành một cách thức tu tập như nhau, đều vẫn đem đến cho mình những điều tốt đẹp.

Do đó, Thầy mong mọi người rằng tất cả mọi người đều để ý đến tâm tánh của mình, vì đó là điều then chốt trong vấn đề tu tập. Không chỉnh sửa tâm tánh của mình thì không thể nào thăng thang trên con đường “An Nhiên Tự Tại” được.

Còn 7 bước Thăng Trầm, đó chính là Thất Tình: Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Bi, Dục-lạc. Chính cái thất tình này đã khiến cho người ta không bao giờ có được một sự an bình nơi tâm tư của mình. Người tu tập đúng nghĩa sẽ không vui quá đáng, sẽ không buồn đau khóc hận quá đáng, không than thân trách phận và cũng không vật vã thương tiếc cho một cái gì đã vượt khỏi tầm tay của mình. Tất cả những cái gì thuộc về thất tình đều phải biết ngưng đọng lại, vì thoát được thất tình sẽ giúp cho tâm mình được an bình phẳng lặng.

Bước vào thất tình là bước vào cái bẫy rất lớn.

Đứng đầu của thất tình là Hỷ, tức là vui. Vui mang tiếng là một trạng thái biểu lộ lòng phơi phới, nhưng cái vui đó là cái vui như thế nào? Con có thể cho Thầy những thí dụ về chữ vui có được không?

Dạ, kính bạch Sư Phụ, người đời thường vui về những thứ sau đây:

- Gặp được tình yêu, gặp được người tâm đầu ý hợp
- Sanh con, đẻ cái, có cháu nội, cháu ngoại
- Được công ăn việc làm tốt, thăng quan tiến chức
- Có được tài sản, đồ vật mới ...

Tất cả đều đem lại niềm vui sướng...

Hay lắm! Tốt lắm! Nhưng nếu ngược lại, không tạo được tài sản mới mà mất đi tài sản thì buồn hay vui?

Dạ thưa buồn.

Tim được người yêu thì vui, nhưng mất đi người yêu thì buồn hay vui?

Dạ thưa có khi sự buồn đau đưa đến ý nghĩ tự tử.

Sanh được một đứa con kháu khỉnh thì vui. Nhưng khi sanh một đứa con tàn tật thì buồn hay vui?

Dạ có những người buồn đến độ vứt bỏ luôn đứa con mình sinh ra.

Từ trong chữ Hỷ đã có chữ buồn nằm trong đó; mà tất cả những buồn vui không phải đương nhiên mà xảy ra. Đâu phải tự nhiên mà vui, cũng như đâu phải tự nhiên mà buồn. Tất cả đều bị chi phối, bị lôi cuốn vào vòng nghiệp lực. Hành xử chữ Hỷ là hành xử vòng nghiệp lực của chữ Hỷ, chứ không phải hành xử chữ Hỷ, tức là một cái vui đơn thuần! Con có hiểu điều Thầy nói hay không?

Dạ cái vui đó đáng sợ!

Do đó, Thầy nói 7 bước này, nó nặng chình chịch, và nó lôi cuốn người ta đi xuống chứ không đi lên được. Vì vậy mà cần phải thoát ra khỏi nó.

Một điều đáng nghi nhớ là chúng sanh chỉ lần quần trong 7 bước mà thôi, không thoát ra khỏi 7 bước được. Chỉ có con đường tu tập mới có thể giúp cho chúng sanh đặt một chân của mình để bước ra khỏi cái vòng 7 bước. Đầu tiên chỉ mới có một chân thôi. Và sự cố gắng tu tập ngày qua ngày mới lần hồi bước được đến chân thứ hai. Khi đó mới thật sự sống đời an nhiên tự tại. Bao nhiêu đó cũng đủ thấy được sự tai hại của 7 bước chân.

Có điều rằng 7 bước chân này vô cùng quyến rũ. Không mời gọi mà ai cũng muốn nhào vô, muốn bước đi thử để coi như thế nào. Không trừ bất cứ một ai cả!

Tư duy trên 7 bước chân này từng điểm một: Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Bi, Dục-lạc, thì sẽ hiểu được tức khắc tại sao tôi phải tu tập? Chỉ mới có một chữ Hỷ thôi, tượng trưng cho một cái gì vui, cái gì đẹp, cái gì tốt mà đã đem lại sự sâu khô rồi; cứ tiếp tục tư duy 6 bước chân còn lại để hiểu được tại sao Thầy có lời kêu gọi chúng sanh phải thoát khỏi cái vòng 7 bước.

Thầy đã nghe rất nhiều những lời phàn nàn. Người đời bảo rằng làm một chúng sanh mà không được hưởng lạc thì không đáng làm một chúng sanh. Thương thay cho những người đã thốt nên câu nói đó! Vì chữ “Lạc” nằm trong thất tình. Tư duy về chữ Lạc sẽ thấy nhiều đau khổ vô cùng. Hưởng lạc là hưởng sự đau khổ.

Nhưng sự đau khổ được bao bọc bởi một lớp vải nhung rất êm dịu, khiến cho chúng sanh nằm trên gai góc mà không nhận ra được rằng mình đang lăn trên gai góc, cho tới khi nào miếng vải nhung đó có chỗ rách đi, mới nhận ra rằng máu đã đổ rất nhiều.

Thầy vô cùng thương hại cho các chúng sanh cứ tiếp tục trôi lăn vào lục dục thất tình, để đến khi nhận chân ra được nó thì đã quá muộn màng. Không có một tình nào đem lại một sự vượt ve êm ái cả.

Tình nào trong thất tình cũng đều là một tình cảm rất là dối trá. Bên ngoài thì bọc vải nhung, nhưng bên trong thì toàn là gươm đao. Chúng sanh cứ nhìn thấy lớp vải nhung rất êm ái bên ngoài, nên rất thích vượt ve. Đó cũng là một tính chất chung của chúng sanh trong cõi Ta Bà, rất thích những gì êm ái, nhẹ nhàng. Tuy nhiên, đó là một sự êm ái nhẹ nhàng giả dối. Tu tập mới thật sự là đi tìm một sự êm ái, nhẹ nhàng đúng nghĩa.

Cúng 49 Ngày Cho Thần Thức

*Kính bạch Sư Phụ,
Làm lễ ma chay cho thần thức như thế nào là đúng cách?*

Thần thức cần Pháp thực, hơn cần Vật thực.

Trong vòng 49 ngày, thần thức chưa biết được mình thác sanh vào đâu. Cho nên trong thời gian đó, vẫn còn lẫn lộn với gia đình, với thân tộc để tìm lại hơi hướm, vì còn nghĩ rằng mình chưa qua đời. Do đó mà mới phải còn cho thần thức ăn uống. Thật ra, thần thức cần Pháp hơn cần ăn. Chính những điều giảng cho thần thức nghe mới làm cho thần thức có thể nhẹ nhàng cất bước chớ không phải cho thần thức ăn.

Tuy nhiên, muốn cho ăn cũng không sao cả, nhưng tốt nhất là vừa cho Vật Thực mà lẫn luôn Pháp Thực thì quý giá vô cùng. Thời gian 49 ngày coi như là giai đoạn thử thách cuối cùng cho thần thức để xem thần thức có biết ăn năn sám hối hay không.

Thật sự ra thế giới cõi âm hàng hàng lớp lớp. Thế giới cõi người cũng hàng hàng lớp lớp. Con bước chân ra khỏi nhà là sẽ thấy rất đông người vây quanh.

Ở thế giới cõi âm cũng y như vậy, cũng có đời sống của thế giới cõi âm. Khi người chủ lễ làm chay siêu độ, có 2 trường hợp:

- Siêu độ cho 1 người, và đích danh 1 người mà thôi
- Siêu độ cho một số đông, không biết họ tên gì...

Nếu là chỉ cho một người duy nhất, thì rất dễ dàng để tính toán với 1 cái vong, vì thường là thân nhân của mình, cho nên mình biết rất rõ về vong linh đó.

Nhưng khi có quá nhiều vong linh, mình không thể nào biết rõ đích xác như thế nào, trong số những vong linh đó, có những vong linh mới mất, cũng có những vong linh mất đã lâu nhưng không siêu thoát được vì không có ai chỉ dẫn, không có ai giúp đỡ.

Vì vậy, những vong linh này cũng giống như là những người trên dương thế, lang thang hết nơi này tới nơi kia, trong cảnh tối tăm. Tại sao trong cảnh tối tăm? Vì họ không nhận chân ra được điều hay lẽ phải, điều tốt điều xấu, điều nên làm, điều không nên làm. Cho nên vì vậy họ cứ lang thang hết nơi này tới nơi kia.

Nếu bây giờ tụ họp họ lại, cho họ nghỉ ngơi, cho họ được no nê ấm áp, thì chừng đó sẽ tạo phương tiện để dẫn dắt họ, vì họ là những kẻ "đầu đường xó chợ." Trên dương thế, đôi khi có những kẻ lang thang không nhà không cửa, mình cũng phải tụ họp họ lại để mà giúp đỡ họ, thì ở cõi âm cũng thế.

Không phải các vong nào cũng đều sáng suốt để nhận ra được mình đang làm gì, sẽ phải làm gì? cho nên, cần phải có người dẫn dắt rất nhiều.

Siêu độ cho vong, không chỉ là cho vong ăn uống, mà điểm chánh yếu là làm sao để cho vong nhận chân ra được mình đang ở cảnh tối tăm, và một khi vong hiểu được điều đó, biết ăn năn sám hối những điều mình đã làm, thì tức khắc sẽ bước ra khỏi cảnh tối tăm, và sẽ nhìn thấy được ánh sáng, và theo ánh sáng để tìm đến nơi rốt ráo.

Nếu không hiểu thấu đáo việc siêu độ vong, thì sẽ mất nhiều công sức mà không giúp ích gì được cho vong linh. Nếu người chủ lễ không đem hết tâm lực của mình, không đem hết tâm lòng của mình để mà giúp đỡ cho vong, thì sẽ phí thời giờ, phí công sức, không mang lại kết quả tốt đẹp.

Ngoài ra đối với những vong linh cứng đầu, cứng cổ, ương ngạnh, thì chủ lễ không có tư cách sẽ làm cho vong linh oán hờn thêm, không tốt, không tốt.

Kính bạch Sư Phụ,
Khi đã là thân thức rồi, thì họ có biết họ mang những nghiệp gì hay không?

Những nghiệp, những tội nằm trong a lại gia thức mà thân thức phải mang theo. Thân thức sáng suốt thì có thể hiểu được mang máng những gì mình đã tạo ra. Còn thân thức không sáng suốt thì hoàn toàn mù mịt, không biết mình đã làm những gì.

Do đó, Thầy mới nói rằng, người chủ lễ vô cùng quan trọng, vì phải giúp cho thần thức sáng trí ra, hiểu rõ ra là mình đã có làm điều sai trái. Cho nên, nếu thần thức lúc còn tại thể hiểu được chút ít đạo pháp, thì khi bỏ xác thân, thần thức cũng sáng suốt nhẹ nhàng rồi nương theo lời dẫn dắt của chủ lễ mà cất bước ra đi.

Nếu thần thức khi còn tại thể không biết tu tập, không hiểu đạo pháp, phần tâm linh mù mịt, thì khi bỏ xác thân cũng sẽ mù mịt, rất khó hướng dẫn, cho nên kéo dài thời gian 49 ngày, mỗi ngày một chút, để giảng cho thần thức hiểu, để tìm đủ mọi phương tiện giúp cho thần thức sáng suốt ra. Thần thức sáng suốt có thể ra đi thanh thoát trước 49 ngày. Thần thức còn tối mù mịt, sẽ phải dẫn dắt mỗi ngày để cho thần thức được sáng suốt ra, vì vậy phải mất đến 49 ngày.

49 ngày là thời gian đặc ân cho thần thức, mà cũng là thời gian thử thách lần cuối cùng cho thần thức vì có những thần thức rất là bướng bỉnh, không nghe lời và luôn chống đối, vì vậy nếu trong thời gian đó không sửa đổi tâm tánh thì nhất định phải bị đọa, hay phải theo nghiệp của mình mà đi.

Kính bạch Sư Phụ,

Nếu gặp một thần thức chưa được sáng trí, trong 49 ngày thường xuyên trì Chú cho thần thức đó thì có thể giúp cho họ được sáng trí hơn không?

Người chủ lễ sẽ phải dùng đủ mọi phương tiện. Vì người chủ lễ không biết được thần thức nào là sáng suốt, thần thức nào là bướng bỉnh, cho nên người chủ lễ phải dùng đủ mọi phương cách để giúp đỡ cho thần thức. Nếu gặp thần thức hiểu biết, sáng suốt thì họ sẽ đi rất sớm.

Nếu gặp thần thức bướng bỉnh không nghe lời, thì cũng sẽ tối đa là 49 ngày, sau đó rồi thì nhiệm vụ của người chủ lễ chấm dứt, và thần thức đó sẽ theo nghiệp của mình mà đi.

Kính bạch Sư Phụ,

Phải làm cách nào để giúp một thần thức địa ngục thoát khỏi cảnh địa ngục?

Khi một thần thức bị địa ngục có nghĩa là thần thức đang bị giam cầm ở địa ngục. Thật sự ra chuyện giam cầm ở địa ngục là do tâm chiêu cảm mà ra, chứ không phải địa ngục được xây cất kiên cố.

Sẽ có vô số địa ngục, nhưng tất cả do tâm chiêu cảm mà ra.

Nếu một thần thức sau 49 ngày vẫn còn tánh bùng binh, tâm vẫn còn quá ác độc, không ăn năn, không cải sửa thì những nghiệp chướng nào nặng nề nhất sẽ chiêu cảm để tạo ra địa ngục từ ở nghiệp chướng đó.

Và thần thức đó sẽ phải chịu đựng những hình phạt của địa ngục do mình chiêu cảm ra.

Tuy nhiên, nếu thần thức đó có một chút ăn năn sám hối, thầy bảo rằng "một chút" thôi, không cần nhiều, tức khắc Ngài Địa Tạng sẽ giúp cho thần thức đó được sáng suốt để tìm người giúp đỡ cho mình trên dương thế.

Cho nên, nếu thân nhân hay bạn bè, hay người quen biết nhìn trong giấc mơ, thường là trong giấc mơ, thấy được người đó một lần hay hai lần, thậm chí đến ba lần là phải biết chắc chắn rằng là người đó đang nhờ mình để giúp cho họ. Thì khi đó, người được báo mộng sẽ hoặc tự mình, hoặc nhờ người, nếu mình không đủ khả năng, để giúp đỡ cho thần thức.

Muốn giúp đỡ cho thần thức, duy nhất chỉ một điều là thần thức phải ăn năn sám hối. Kêu gọi thần thức đó, nói chuyện với thần thức đó. Đừng tưởng rằng không giao cảm được.

Kêu đích danh thần thức đó, quán tưởng đến thần thức đó, sẽ giao cảm được, và những lời khuyên bảo của chủ lễ, thần thức đó sẽ cảm nhận được. Một khi cảm nhận được rồi thì sẽ có sự rung động. Sự rung động đó là sự rung động chân thật, tức khắc địa ngục sẽ biến mất và thần thức sẽ được thoát khỏi cảnh bị địa ngục.

Làm Cách Nào Để Nói Cho Vong Nghe

*Kính bạch Sư Phụ,
Người đời thường trọng hình thức, tất cả lễ nghi cúng vong là cho
người sống thấy và nghe. Muốn giúp cho vong linh, mà người bình
thường không giao cảm được thì làm sao nói cho họ nghe?*

Từ xưa đến nay việc siêu độ cho một vong linh rất ít ai làm cho đúng. Vì vậy, mà số vong linh được cứu vớt cũng không nhiều lắm đâu. Cho nên phải biết cách thức để cứu độ vong linh, thì như vậy sẽ đem đến một phước đức vô lượng vô biên.

Muốn cho một vong linh nghe lời của chủ lễ, tôn trọng chủ lễ, thì người chủ lễ trước tiên phải có một tư cách đứng đắn.

Kể đến, người chủ lễ phải biết tu tập. Một khi tu tập, là sẽ tạo cho mình một ánh hào quang. Vong linh nhìn vào, thấy rực ánh hào quang, vong linh tức khắc sẽ nghe theo.

Do đó, đường tu tập rất là quan trọng, vì một khi tu tập đến nơi đến chốn, và tu tập một cách chân thành...

Chân thành như thế nào? Là sửa từng lỗi nhỏ, sửa từng tánh nhỏ, sửa từng ý thức nhỏ, sửa từng sự rung động nhẹ của tâm; thì như vậy, từ từ mới có thể tạo cho mình một ánh hào quang.

Khi đã có ánh hào quang thì đương nhiên các vong đều phải kính phục và nghe theo. Vì một người đã phát được ánh hào quang, thì chứng tỏ rằng người đó cũng đã biết tu tập sửa đổi tâm tánh của mình rất nhiều.

Người đời xem trọng giá trị bên ngoài, vong linh nhìn vào giá trị bên trong. Giá trị bên trong phát ra ánh sáng, cho nên tất cả các vong nhìn ánh sáng đó đều sẽ một lòng kính sợ và cúi đầu nghe theo.

Cho nên, đã quyết tâm tu tập thì phải nhớ điều này: Phần cốt yếu là làm sao tận tâm, tận lực, tận cường để cho đường tu tập của mình càng ngày càng lên cao, thì như vậy đối với đời, mình vẫn có một tư cách tốt, đối với cõi âm mình vẫn đủ tư cách để có thể giúp đỡ cho các vong linh siêu thoát được.

Cho nên, tu tập phải cẩn thận rất nhiều. Người tu tập chân chính, đứng nghĩa, sẽ làm nhiều điều lợi ích cho chúng sanh, sống cũng như chết.

Siêu Độ Cho Người Chết Thế Nào Là Đúng Cách?

Kính bạch Sư Phụ,
Xin Sư Phụ giảng dạy về việc siêu độ cho người chết thế nào là đúng cách?

Nói về từ ngữ siêu độ, tại sao phải siêu độ?

Chúng sanh trong cõi Ta Bà trôi lăn trong vòng sanh tử từ vô thủy kiếp cho đến ngày hôm nay, trải biết bao nhiêu điều tốt lẫn xấu, nói nôm na là tạo nghiệp.

Nghiệp lành cũng là nghiệp, nghiệp dữ cũng là nghiệp. Do đó, khi một chúng sanh lìa cõi trần, nêu trong hiện kiếp, giữ mình để không phạm vào những điều sai quấy, luôn làm điều tốt, không làm điều xấu, chúng sanh đó xem như đã làm được điều tốt đẹp phần lớn.

Thầy nói phần lớn là vì cũng vẫn còn những điều không hay nhỏ nhỏ. Nhưng, những điều nhỏ nhỏ đó không đủ sức để tạo một nghiệp lớn, nhưng không có nghĩa rằng nó không hiện hữu.

Nó vẫn hiện hữu để kết tụ lần hồi, lần hồi, trở thành một nghiệp lớn, đồng nhất

Thầy đơn cử thí dụ:

Người đó có tánh sân, nhưng không nhiều, chỉ hay càu nhàu đôi chút; thoạt xem qua thì không có gì đáng nói. Nhưng, mỗi ngày một chút, mỗi ngày một chút, nó sẽ kết tập lại thành ra một nghiệp không nhỏ.

Nhưng cũng vẫn chưa đáng kể. Rồi người đó lại trôi lăn trong vòng sanh tử ở một kiếp kế tiếp. Dư âm của kiếp trước vẫn được mang theo ở kiếp kế tiếp.

Và nếu kiếp kế tiếp, người đó không khắc phục được, lại cũng vẫn tiếp tục thì những nghiệp của kiếp trước cộng với kiếp kế, kết hợp lại với nhau thì lúc đó nó không còn nhỏ nữa, mà nó đã trở thành một tảng đá lớn, và sẽ làm thay đổi chúng sanh đó trên rất nhiều bình diện. Từ sự suy nghĩ cho đến hành động, cho đến sự rung động của tâm cũng bị ảnh hưởng và bị lôi kéo bởi tánh sân khi đó.

Do đó, một chúng sanh ở tại hiện kiếp không làm điều gì sai quấy, còn tạo được một chút ít phước lành, nhưng lại tạo những nghiệp rất nhỏ... những nghiệp nho nhỏ đó, đừng xem thường, nó sẽ hợp lại với những nghiệp nho nhỏ của kiếp trước, rồi thì khi chúng sanh đó qua đời, những nghiệp nho nhỏ của kiếp trước chưa đủ sức để tác hại, nhưng vì nó nhập lại với những nghiệp nho nhỏ đồng nhất của kiếp này, nên nó lại trở thành ra lớn. Và chúng sanh đó bước qua kiếp kế tiếp, lúc đó mới thật sự mang đá trên vai.

Vì vậy, khi siêu độ cho một vong linh, phải nghĩ đến điều đó. Đừng thấy những gì trước mặt mà cho rằng chỉ có trước mặt mà thôi. Có những điều không thấy được ở sau lưng.

Do đó siêu độ cho một vong linh là siêu độ những gì mà vong linh đó bắt buộc phải ăn năn sám hối, cho tất cả những việc đã làm trong hiện kiếp và luôn cả trong tiền kiếp, để phòng trường hợp những nghiệp chướng nhỏ nhỏ đồng nhất kết hợp lại với nhau sẽ làm cho chúng sanh đó không thể cất bước dễ dàng sang kiếp tới.

Nếu vong linh đó tạo một phước lành lớn, được thác sanh về cõi trời thì cũng vẫn còn giữ lại những nghiệp nhỏ nhỏ như Thầy đã nói. Phước tạo trước, thì sẽ được hưởng trước, nghiệp chướng đi đến sau thì sẽ đình lại cho đến khi hưởng hết phước rồi thì đến trả nghiệp chướng, cho nên cũng vẫn không tiêu mất được.

Vì thế, dù cho vong linh đó có đi về cõi trời, cũng phải giúp cho vong linh đó ăn năn sám hối, cho tiêu đi những nghiệp nhỏ nhỏ trong tiền kiếp lẫn hiện kiếp, thì mới giúp cho vong linh đó siêu thoát được đúng ý, đúng nghĩa.

Cần phải giải thích cho vong linh hiểu rằng: đã tạo tác nghiệp chướng trong tiền kiếp lẫn hiện kiếp, vong linh đó cần phải sám hối ăn năn rất nhiều, dù rằng vong linh đó được hưởng phước về cõi trời.

Người chủ lễ phải hiểu rõ điều đó, phải hướng dẫn cho thần thức của vong linh đó biết rõ ràng những gì sai trái. Một khi thần thức đã hiểu rõ ràng rồi, lúc đó thần thức sẽ có sự ăn năn chân thật. Giúp cho thần thức đó sám hối, ăn năn, và hồi hướng cho tất cả những nghiệp chướng (dù nhỏ nhỏ) cũng được tiêu đi, thì sự hưởng lạc trên cõi trời mới thật sự đúng nghĩa.

Người chủ lễ phải hiểu rõ điều này để có lời giảng cho thần thức hiểu, và dẫn dắt cho thần thức biết được rõ ràng đâu là điều phải, đâu là điều trái, thì thần thức mới mở được trí sáng của mình. Và một khi mở được trí sáng, nhận chân được những gì mình đã làm không đúng, thì lúc đó, mới có thể cất bước nhẹ nhàng và hưởng phước trọn vẹn.

Kính bạch Sư Phụ,
Có phải là nói chuyện với một thần thức, họ dễ dàng nghe và chấp nhận hơn là khi họ còn thân xác?

Đúng vậy, chúng sanh khi đã lìa thân tứ đại, chỉ còn lại thần thức rất nhẹ, những sự cảm nhận rất là tinh tế. Vì vậy, cần phải có người hướng dẫn. Nhưng nhớ một điều, người hướng dẫn phải rất chân thành và đem hết tâm tư mình để cứu độ cho thần thức, thì thần thức mới có sự rung động thật sự. Nếu thần thức đó nhận ra rằng người chủ lễ không có một tư cách xứng đáng, thì cũng sẽ đâm ra khinh thường và không nghe theo.

Do đó, mà việc siêu độ không mang đến một kết quả tốt đẹp. Chúng sanh còn thân tứ đại rất là bướng bỉnh, khó biểu, khó dạy, đôi khi rất là khó nói.

Cho nên, siêu độ một thần thức phải đem hết tâm tư, lấy lời chân thật khuyên bảo thì thần thức sẽ nghe theo. Một khi nghe theo, thần thức rung động. Sự rung động đó là sự rung động chân thật và sẽ được giải thoát.

Nếu trong trường hợp thần thức đó ăn năn sám hối và có một ý tưởng rằng muốn được về Cực Lạc, thì tức khắc họ sẽ được về Cực Lạc, vì sự rung động đó rất là chân thành, hoàn toàn không che đậy, và hoàn toàn không có sự giả dối, vì không còn bất cứ một thức nào vây quanh cả.

Vai trò của người chủ lễ rất ư là quan trọng. Không nhất thiết rằng phải là người xuất gia, trong cửa đạo mới có thể siêu độ cho một vong linh.

Như Thầy đã nói, điều chủ yếu là người chủ lễ phải rất chân thành và đem hết tâm lực của mình để dẫn dắt cho thần thức, thì thần thức nhận những lời chỉ bảo chân thành đó, và hoan hỷ chấp nhận.

Không bất cứ một ai có thể dối trá với thần thức được đâu. Thần thức nhận chân ai là giả dối, ai là chân thật, cho nên dù rằng không phải người trong cửa đạo, không phải là kẻ xuất gia, nhưng với một tấm lòng chân thật, một sự tha thiết muốn giúp cho thần thức, muốn khuyên bảo thần thức, thì đều có thể làm được.

Muốn làm chủ lễ để siêu độ vong linh cần phải tu tập đúng nghĩa để mới có thể đủ tư cách nói chuyện cho vong nghe.

Con cứ nghĩ rằng, trên dương thế, nếu người ra nói chuyện trước đám đông là một người lê thê lết thết, rượu chè be bét, say sưa, hoặc giết người không gớm tay, hoặc láo xược, làm những điều xằng bậy, liệu rằng người đó có thể nào dẫn dắt được quần chúng hay không? Thế giới cõi âm cũng y như vậy, không khác gì đâu.

Cho nên phải ráng chăm lo tu tập, sửa đổi lấy mình, vì những nghiệp nhỏ nhỏ trong tiền kiếp sẽ phối hợp với những nghiệp nhỏ nhỏ trong hiện kiếp để lớn dần và phá tác trong tương lai. Cho nên cố gắng giữ tâm bình, giữ tâm thanh tịnh, giữ ý trong sạch, an lành, tánh tình không vọng động, dữ dần, thì mới có thể làm tiêu được những nghiệp chướng xảy ra, để nó không còn có cơ hội mà kết chặt với những nghiệp chướng nhỏ nhỏ trong tiền kiếp.

Ý Nghĩ Tự Tử

Kính bạch Sư Phụ,

Con phải làm sao để giúp cho một người bỏ đi ý nghĩ tự tử?

Con nên nhớ rằng, một người trong đầu lúc nào cũng bị bao quanh bởi ý nghĩ tự tử, đó cũng là một nghiệp chướng.

Trong tiền kiếp, người đó đã tạo những điều không tốt, đem đến sự uất ức cho kẻ khác, cho nên tạo một nghiệp chướng không lành, vì vậy ở hiện kiếp, người đó cứ loanh quanh với ý tưởng tự tử.

Đã biết nó là nghiệp chướng, thì phải giải quyết nghiệp chướng.

Theo con thì phải giải quyết nghiệp chướng như thế nào?

Kính bạch Sư Phụ,

Một người mang ý nghĩ tự tử là do tiền kiếp đã tạo niềm uất ức cho kẻ khác, ngày giờ này đó chính là cái quả của nhân mà họ đã gieo.

Theo con nghĩ, muốn trị nguồn gốc căn nguyên thì phải có 2 phần:

- Người đó phải tập lắng nghe để có sự cảm thông, khiến cho những hành động và lời nói không tiếp tục gây sự uất ức cho kẻ khác.
- Như Thầy đã giảng trước đây...phải diệt đi tự ái, vì chính tự ái sẽ đưa đến một cảm giác uất ức, khiến sanh ý nghĩ tự tử.

Khá lắm, khá lắm. Tất cả phải giải quyết từ nguồn gốc.

Rất đúng. Bên cạnh đó, thì phải thực hành Từ Bi Hỷ Xả.

Như vậy, mới có thể làm giảm đi từ từ những tư tưởng tự tử trong đầu của mình được.

Như Thầy đã nói trước đây, phải diệt tự ái của mình cộng với lòng từ bi.

Cho nên, phải thực hành từ bi hỷ xả thì mới có thể thông cảm được một cách rõ ràng những cảnh huống của kẻ khác.

Vòng Tương Quan Nghiệp Lực

Người tu tập đúng mức, đúng phép, luôn luôn phải kiểm từng lời ăn tiếng nói, phải kiểm soát từng tư tưởng một. Không thể nói bất kỳ những gì ở ngay miệng của mình, mà phải nói những gì từ trong tâm của mình xuất ra thì mới được.

Tự trong tâm của mình xuất ra thì những điều đó mới là những điều chọn lọc, đáng nói. Còn những điều ở ngay miệng của mình là ma chướng của mình...

Nó lúc nào cũng chực chờ ở ngay miệng của mình, hay ngay mắt của mình, ngay mũi của mình. Nói chung lại là trong ngũ căn, ngũ lực của mình, lúc nào ma chướng cũng sẵn sàng chờ đợi để khiến cho mình có thể thốt ra lời không đúng, nghĩ những điều không đúng, thấy những điều không đúng, nghe những điều không đúng. Cho nên, tâm phải kiểm gần như liên tục, liên tục.

Điều này nó kéo dây qua nghiệp chướng rất nhiều. Tại sao ma chướng ở ngay miệng mình lại chạm vào ma chướng ở miệng người khác?

Mà tại sao lại không là người kia chạm vào ma chướng của người này? Do đó, nó nằm vào những cái dây nghiệp lực rất ư là vi tế.

Nghiệp lực, khi người ta nói đến nó là chỉ nói ở cái mặt ngoài, chưa đề cập đến mặt trong. Chính cái mặt trong mới đáng sợ.

Mặt ngoài có thể tìm cách để tránh né được, nhưng cái mặt trong mới rất là khó tránh. Chính vì vậy, nếu không tận tâm khoét cho hết tâm của mình, bóc vào trong tận cùng tâm của mình thì không thấy được cái vi tế của nghiệp lực. Cho nên, phải kiểm tâm luôn luôn là như thế. Vừa lộ ra bất kỳ một dấu hiệu nào là phải chặt đứt ngay. Và nếu mình không tận sức của mình thì mình khó có can đảm móc đến tận cùng của tâm ra.

Con có hiểu ý của ta nói hay không? Con cứ tư duy, thầy cần phải biết xem con tư duy tới đâu. Vì điều này vô cùng là vi tế, vô cùng là quan trọng; bởi vì, người ta nói đến nghiệp lực, nhưng người ta không hiểu được tận cùng thâm sâu sự chuyển động của nghiệp lực như thế nào.

Đôi khi tránh được ở điểm này nhưng không tránh được ở điểm kia. Là sao? Tránh được ở bề mặt, nhưng tận cùng ở bên trong không chặt được những rễ nhỏ nhỏ, vô cùng nhỏ, vì vậy, nó vẫn còn mọc ra.

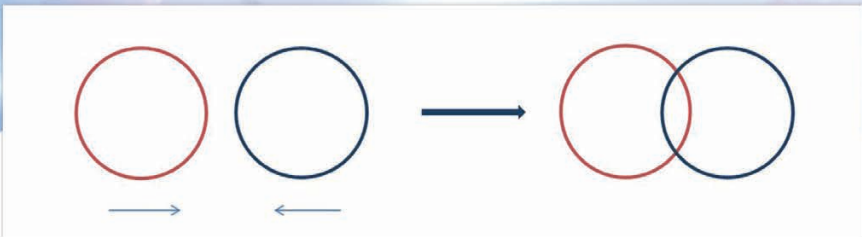
Mà những rễ nhỏ thì đừng khinh thường, vì những rễ nhỏ tới một lúc nào đó, nó sẽ trở thành cái rễ rất lớn. Chính cái rễ nhỏ mới bầu vúi nặng nề hơn cái rễ lớn. Vì vậy mà nhiều đời nhiều kiếp, người ta cứ lần mãi lần mãi vào chỉ một nghiệp lực mà thôi, chớ đừng nói đến nhiều nghiệp lực.

Cho nên phải tránh tạo nghiệp lực. Vì một khi nghiệp lực đã tạo ra rồi, thì rễ lớn rất dễ lấy lên, nhưng cái rễ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ, nó bầu vúi khó giứt lên lắm con ơi.

Kính bạch Sư Phụ,

Con hiểu như vậy về nghiệp lực không biết có đúng không? Nghiệp của con như một hình tròn bên này. Nghiệp của người kia như một hình tròn bên kia. Nhưng tại sao nghiệp của người kia vây đến con mà vẫn có một cái tác động rất mạnh...là tại vì nếu hai hình tròn tiến gần lại nhau, khi chạm nhau sẽ có sự cản lên nhau.

Cái khoan chính giữa mà cản hai bên với nhau, là những cái rễ nhỏ nhỏ nhỏ nó bám giữa người này với người kia để mà kéo cho nghiệp lực giữa hai người lấy lòng lên. Nghiệp người này ảnh hưởng đến nghiệp người kia. Con có những nghiệp giống tương đương nên tác động lên lẫn nhau...?

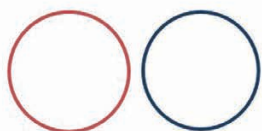
Không phải con có những nghiệp “giống” như nghiệp người kia... Mà là có một sự “tương quan”. Khi có sự tương quan mới kéo lại được gần. Và khi có sự tương quan, thì mới có vấn đề vòng tròn này ập vào vòng tròn kia, nhưng muốn có sự tương quan phải trở về với quá khứ.

Kính bạch sư phụ, có phải cái tương quan đó không hẳn là tốt hay là xấu, mà nó chỉ là một sự tương quan để khiến cho hai vòng tròn đó tiến lại gần nhau?

Đúng vậy! đúng vậy! Con đã hiểu lời ta nói. Giữ TÂM BẤT ĐỘNG, là không đem cái vòng tròn của mình để đặt lên trên vòng tròn của kẻ khác.

Hành động đem vòng tròn của mình đặt lên trên vòng tròn của kẻ khác, là con đã tạo gió. Vì hễ có gió là có sóng. Hễ có sóng nhỏ là có sóng to. Hễ có sóng to là sẽ có sóng thần. Con hiểu ta nói chẳng?

Do đó phải giữ tâm bất động. Đừng đem vòng tròn của mình đặt lên trên bất kỳ vòng tròn nào khác.

Người khôn ngoan chỉ tới đây mà thôi.

Không như vậy.

Kính bạch sư phụ, cái gì khiến cho Nghiệp lực chuyển động?

Chính cái TÌNH CẢM. Cái tình cảm mới khiến cho nghiệp lực chuyển động. Nếu bây giờ không có tình cảm, nghiệp lực suốt đời sẽ đứng đó. Chính nhờ có tình cảm mới đẩy nghiệp lực đến gần với con.

Có tình cảm thì mới thấy bị phụ bạc, tức tối, tự ái, ganh tỵ, hay bất cứ những cái xúc cảm của con người...

Khá lắm, rất khá. Do đó, Thầy đã nói rất nhiều, tu tập là phải tư duy. Không tư duy, chỉ lập lại những lời của Phật và Bồ Tát là không đủ, không đủ. Chư Phật và Bồ Tát không có nhiều thời gian để giảng cho chúng sanh từ chút từ chút. Bên cạnh đó, trí tuệ của mỗi chúng sanh mỗi khác, không thể nào đồng nhất để mà giảng chỉ một lời mà thôi. Vì vậy, phải tùy theo trí tuệ của mỗi chúng sanh mà sẽ hiểu được lời của chư Phật và Bồ Tát nhiều hay ít, sâu hay cạn. Do đó, tu tập mà không tư duy, thì cũng chỉ là bưng ly nước uống ực, rồi thôi! Không biết được là ly nước đó mát, hay có vị ngọt chua cay như thế nào?

Đầu Mối Của Nghiệp Chương

Đầu mối của nghiệp chương là sự bất cần. Chính vì sự bất cần cho nên không thể lắng nghe được những lời đúng, những lời khuyên. Vì vậy, mới sanh ra những chuyện không hay. Chớ nếu nghe theo lời đúng, lời khuyên, thì làm gì có việc những chuyện không hay xảy tới?

Cho nên, điều quan trọng vô cùng, vô cùng, Thầy nhắc lại là rất quan trọng... muốn được kết quả tốt đẹp trên đường tu tập, phải hiểu cho thấu đáo vòng nghiệp lực; vì một khi không hiểu được thấu đáo, thì không phá được nó. Nếu không phá được nó, thì khó lòng mà tiến lên cao được nữa. Dù cho có may mắn được về cõi Cực Lạc, cũng vẫn phải chấp nhận một phẩm rất thấp, rất thấp.

Cho nên, đã quyết tâm tu tập, đã phát nguyện tu tập, thì phải ráng cố gắng hiểu cho thật thấu đáo vòng nghiệp lực thì mới có thể thoát được những nghiệp chương quá nặng nề.

Thầy rất mong con hiểu thật rõ, thật sâu sắc những điều thầy vừa nói, để có thể giúp được cho chúng sanh nào phát tâm muốn tìm về Phật Pháp, quyết lòng tu tập. Như vậy, thì kết quả mới có thể được như ý.

Nghiệp lực của một người, Thầy biết rất khó mà kiểm soát nó. Tuy nhiên, người tu tập chân chánh phải tự mình luôn luôn kiểm soát nghiệp lực để biết được lúc nào nó đến, lúc nào nó đi. Một khi mình đã hiểu rõ một cách ngọn ngành như vậy thì dù cho nó đến hay dù cho nó đi, cũng vẫn là một việc không có gì phải đáng lo đáng ngại. Vì sao? Vì tự nơi mình, mình đã biết nó sẽ đến, và mình cũng tự biết nó sẽ đi. Lúc nào mình cũng vẫn ở thế như như bất động, thì dù nó đến hay nó đi cũng không bị ảnh hưởng. Còn một khi mình không chuẩn bị cho Tâm, Ý và Tánh, thì mình sẽ không cảm giác được khi nó đến hoặc khi nó đi.

Con cần phải tư duy để nhận chân ra được tất cả mọi vật, mọi việc trên đời, chung quanh mình, trước mắt mình, một cách sâu sắc và có ý nghĩa. Để từ đó, mình hành xử mọi việc được nhiều tế nhị hơn.

Tánh Chiêu Cảm Nghiệp Lực

Cõi Ta Bà là nơi giúp cho người ta học rất nhiều bài học. Đây là một trường tranh đấu. Tuy nhiên, những người vượt qua được những chông gai, những bài học của cõi Ta Bà, thì sẽ dễ dàng tiến bước vào bất kỳ một cõi nào trong tam thiên đại thiên thế giới.

Người tu tập có tâm tốt không chưa đủ, nếu tâm đó vẫn chưa Bình, ý vẫn chưa Định, và tánh xấu vẫn chưa Dùi Mài. Vì vậy, vẫn còn phải bắt buộc vào trường tranh đấu.

Tranh đấu với cái gì? Tranh đấu với chính bản thân mình! Làm sao để thắng được mình, làm sao để chiến thắng với tất cả những tánh xấu của mình; để rồi sau đó, phỉ tay, nhẹ nhàng, thư thả cất bước.

Cho nên, phải nhớ cho rằng, tánh là những cây cột cứng chắc. Một căn nhà dù có đẹp cách mấy, mà cột hư mục nát, không sớm thì muộn, ngôi nhà đó sẽ đổ.

Người tu tập phải nhận chân ra được điều đó để sửa hết những tánh xấu của mình, thì mới có thể chống chọi lại được nghiệp lực ủa tới. Khi tánh còn vọng động, tâm không yên, thì nghiệp sẽ phá tác. Vì vậy, chính mình phải tự chiến đấu với bản thân mình.

Con nên nhớ rằng nghiệp lực của mỗi chúng sanh được gây tạo ra tùy theo tâm tánh của những chúng sanh đó qua nhiều đời nhiều kiếp. Một khi vòng nghiệp lực đã thành hình rồi thì chỉ mỗi một mình chúng sanh đó mới có đủ tư cách phá và thoát vòng nghiệp lực mà thôi. Không một ai có thể thay thế để làm được việc đó, kể cả chư Phật và Bồ Tát.

Các Ngài cũng chỉ roi lệ đứng nhìn chúng sanh đó đang vùng vẫy, cất tiếng kêu đau thương trong vòng nghiệp lực do chính mình tạo nên mà thôi! Chư Phật và Bồ Tát chỉ có thể nhanh nhẹn cứu người phước đức gặp nạn tai, hung hiểm nhưng hoàn toàn không vướng vào nghiệp lực của người đó.

Chư Phật và Bồ Tát chỉ có thể trong khả năng và phương tiện của các Ngài, mà khuyên nhắc, dẫn dắt mọi chúng sanh trên con đường tiến về cái đẹp, cái hay, và từ đó có thể tránh xa những điều xấu ác đang ủa về với mình. Các Ngài tuyệt đối không thể nào ôm hết tất cả những nghiệp chướng quái ác của chúng sanh vào trong tay của các Ngài được!

Con ơi, có một điều Thầy cần nhấn mạnh rằng: đa phần chúng sanh đều tưởng lầm rằng Bồ Tát Quán Thế Âm có ngàn tay, ngàn mắt cho nên Ngài sẵn sàng cứu vớt bất cứ chúng sanh nào kêu gọi tên Ngài. Quả đúng như thế, Ngài không từ chối bất cứ một ai cả, một tiếng kêu thương đau nào được thốt ra, Ngài đều có mặt ngay.

Tuy nhiên, nếu nổi khổ đau đó xuất phát từ nghiệp lực của chính chúng sanh đó thì Ngài đành rơi lệ đứng nhìn, vì sao? Vì quá nhiều đời, nhiều kiếp, chúng sanh đó đã vung tay, không chùn bước để tạo tác bao điều không tốt đẹp thì ngày giờ này, cũng chính họ phải run rẩy mà nhận lấy cái quả chín mùi đang rớt xuống.

Nó không rơi vào túi của ai khác. Của chúng sanh nào thì nó rơi đúng vào túi của chính chúng sanh đó. Bồ Tát Quán Thế Âm không thể nào gơ tay để hứng lấy cái quả đó giùm cho bất cứ một chúng sanh nào cả.

Làm Thế Nào Để Tiêu Nghiệp

Kính bạch Sư Phụ,

Người ta thường nói: tu tập để cho tiêu nghiệp ... nhưng bằng cách nào để tiêu được nghiệp?

Người tu tập phải hiểu một cách tường tận về vòng chu kỳ của nghiệp lực thì mới có thể áp dụng vào đường đời lẫn đường đạo được. Nếu không làm đúng điều đó, việc tu tập sẽ khó đem đến kết quả như ý muốn.

Tu chân chính là luôn kiểm Tâm, Ý, Tánh. Tâm lúc nào cũng phẳng lặng, Ý không vọng động, Tánh không khởi lên, thì nghiệp chương sẽ khó lòng trôi dạt để quấy phá.

Nếu bảo rằng tụng Kinh, niệm Phật hay trì Chú để cho tiêu nghiệp, điều đó không đúng. Trong lúc tụng niệm, Tâm - Ý - Tánh được kiểm soát, và được đè nén xuống

Nhưng sau khi tu xong, tâm vẫn quấy động, ý vẫn phùng phùng, tánh xấu vẫn không chừa, càng làm cho nghiệp chương có cơ hội vùng vẫy nhiều hơn nữa.

Vòng chu kỳ của nghiệp lực phải luôn luôn ghi nhớ để mà hành xử nó liên tục từ ngày này qua ngày khác, không gián đoạn, thì mới có thể đè nén được nghiệp chương trôi lên.

Nhưng con ơi, nên nhớ rằng, điều cốt yếu không phải là đè nén nghiệp chương. Nghiệp chương là kết quả của việc mình đã làm. Ngày giờ này, quả đã đầy trên cây, không thể nào phủ nhận được việc đó. Điều quan trọng là làm sao để quả đó đừng rơi xuống đất!

Con có biết, nhờ đâu mà quả đó có thể rơi xuống đất được?

Bạch Sư Phụ, quả có thể rơi xuống đất được là nhờ vào sức mạnh của gió làm cây rung chuyển. Quả chín mùi sẽ rơi xuống trước; quả chưa chín mùi sẽ còn đợi cho chín mùi, rồi nương vào sức gió mà rơi xuống.

Thế thì con có thể cho Thầy biết, cái gì tạo ra gió trong trường hợp này?

Kính bạch Sư Phụ, có phải do tâm động hay không?

Tâm động chưa đủ. Phải là: **Tâm động! Ý động! Tánh động!** 3 điều đó hợp lại mới tạo thành gió được.

Do đó, muốn cho quả Nghiệp-Nhân của mình không rơi xuống:

- Chuyện thứ nhất, phải giữ tâm bình.
- Chuyện thứ hai, phải giữ cho ý không rung động.
- Chuyện thứ ba, một khi tâm không động, ý không rung động, sẽ không thể nào làm ngòi nổ cho tánh xấu của mình bộc phát lên cao.

Vì vậy, dùi mài Tánh là một điều vô cùng quan trọng. Nó dục phần vào việc tạo ra gió, làm rung chuyển cây Nhân-Quả để bao nhiêu trái chín mùi đều rơi rụng xuống.

Do đó, ý nghĩa của việc tu tập là làm sao luôn luôn giữ tâm thanh tịnh. Tâm được tịnh rồi, ý sẽ không thể nào vọng động được. Tâm và Ý đã ở trạng thái Bình thì không thể nào khơi dậy những tánh xấu trong người được. Cho nên, **DIỆT TÁNH XẤU** là điều tối ưu quan trọng và cần thiết! Nếu không diệt được tánh xấu, dù cho có niệm bao nhiêu danh hiệu Phật, có trì bao nhiêu câu Chú, thậm chí có bố thí bao nhiêu tiền của cũng vẫn không đem lại một kết quả đáng kể, bất quá chỉ hưởng được chút ít phước mà thôi.

Cho nên, người tu hành chân chính, tại gia hay xuất gia, đều phải làm cho đúng ý nghĩa của việc tu tập nói trên, thêm vào đó, lúc nào cũng sám hối không ngừng thì mới hy vọng được tiêu nghiệp.

Muốn được kết quả tốt đẹp trên đường tu tập, cần phải hiểu thấu đáo vòng nghiệp lực. Nếu không thấu triệt được nó thì không thể nào phá được nó, như thế thật khó lòng mà tiến lên cao. Dù cho có may mắn được vãng sanh về Cực Lạc, cũng vẫn phải chấp nhận một phẩm rất thấp.

Cho nên, đã quyết tâm tu tập, đã phát nguyện tu tập, thì phải ráng cố gắng hiểu cho được thấu đáo vòng nghiệp lực, thì mới có thể thoát được những nghiệp chướng quá nặng nề.

Chiến Đấu Với Nghiệp Chướng

Kính bạch Sư Phụ,

Nếu một người biết tu tập, tự thấy rằng mình đang bước vào một nghiệp chướng rất sâu dày, thì người đó phải làm cách nào để chiến đấu với nghiệp chướng của họ?

Thầy đã nhấn mạnh rất nhiều lần đến vòng nghiệp lực. Phải biết rõ vòng nghiệp lực thì mới phá vòng nghiệp lực được. Không hiểu rõ được nó thì khó lòng phá nó được.

Thật sự ra, đối diện với nghiệp lực cũng không có gì là khó khăn. Chiến đấu với nghiệp lực cũng không phải là một điều khó thực hiện. Nhận chân ra nghiệp lực tức là biết nó đến! Biết được sự mất dạng của nó tức là biết nó đi! Biết được nó đến hay đi, chính là nhờ ở tâm phẳng lặng.

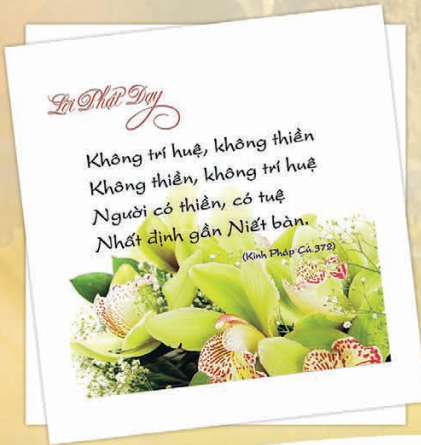

Nhớ một điều là giữ **Tâm Bình, Ý Bình, Tánh không vọng động** thì sẽ ngăn cản sự phá tác của nghiệp lực rất dễ dàng. Tuy nhiên, nếu quá thương mình, quá xem trọng mình thì rất khó lòng tìm ra được những tánh xấu tiềm ẩn trong người mình, cho nên việc chiến đấu với nghiệp lực sẽ gây rất nhiều khó khăn, dễ đưa đến sự thất bại.

Những tánh xấu thường ẩn tàng trong người cho đến độ thành quen thuộc, khiến người ta không còn để ý đến nó nữa. Khi có dịp nổi lên, lúc đó mới thực sự phá tác, gây điều nông nổi, tai hại, tạo ác nghiệp nặng nề.

Cần phải can đảm moi nó ra, vạch mặt chỉ tên từng tánh một, thẳng tay đập nát, không còn hiện hữu.

Con nên nhớ rằng, tánh được ví như những cây cột cứng chắc chống đỡ một căn nhà. Căn nhà dù đẹp cách mấy, mà cột hư mục nát, thì không bao lâu ngôi nhà sẽ sụp đổ. Người tu tập phải nhận chân ra được điều đó. Phải thật thà với chính mình, phải áp dụng kỷ luật tự giác với chính mình, không bao che, không dấu diếm, sửa cho hết những tánh xấu của mình thì mới mong chống chọi lại với nghiệp lực ủa tới. Khi tánh còn vọng động, tâm không yên, thì nghiệp sẽ quấy phá không ngừng. Do đó, việc trước tiên là phải tự chiến đấu với bản thân mình. Chư Phật và Bồ Tát không thể giúp mình làm việc này được, dù rằng các Ngài có dư dả Từ Bi.

Quả chín mùi (nghiệp lực) của ai, thì phải do chính tay người đó nhặt lên khi nó rụng xuống, không ai có thể nhặt giùm, dù đó là chư Phật và Bồ Tát. Các Ngài không thể ôm hết nghiệp lực của chúng sanh vào tay mình được. Chư Phật và Bồ Tát chỉ có thể khuyên nhắc, dẫn dắt chúng sanh trên con đường tiến về cái đẹp, cái hay, và từ đó có thể tránh xa được những cái xấu ác đang ủa về với mình, tạo bao điều phiền muộn.

Đào Luyện Hào Quang và Trí Huệ

Ánh hào quang xuất phát từ đâu?

Xuất phát từ ở trí huệ. Càng có trí huệ, hào quang càng dày đặc. Cho nên, phải giữ tâm bình khi trì Chú, niệm Phật thì trí huệ mới phát sáng. Trí huệ phát sáng, tức là hào quang phát sáng. Tu tập cũng phải đi kèm với quán tưởng. Thiếu quán tưởng, khó lòng tạo cho mình một đạo lực vững mạnh được.

Tất cả những thứ đó phải do một công năng tu tập **HẰNG NGÀY, ĐỀU ĐẶN, KHÔNG THIẾU SÓT.**

Một khi đã tạo cho mình một hào quang dày đặc rồi, thì dù cho có ai thử ếm, làm bất kỳ cái gì đi chăng nữa, thì chỉ cần một cái phui tay thôi, nó cũng tự động rớt xuống.

Nên cố gắng nhín chút thời giờ để cho bản thân mình, vì không ai có thể cho mình đạo lực được. Thấy không thể cho con một đạo lực được. Đạo lực đó là do công năng tu tập hằng ngày. Nên nhớ rằng, sự quán tưởng vô cùng là quan trọng, vì khi tu tập, trí huệ phát sáng, nếu không quán tưởng, sẽ không đem trí huệ đó vào trong người của mình được, trí huệ đó sẽ lại thoát ra ngoài. Cho nên rất uống, rất uống.

Vì vậy mà phải quán tưởng để đem trí huệ vào trong người mình, đào luyện nó, và biến nó thành ra ánh hào quang cho chính bản thân mình. Mỗi ngày một chút, mỗi ngày một chút, không thể nào tu tập trong một ngày mà có được ánh hào quang.

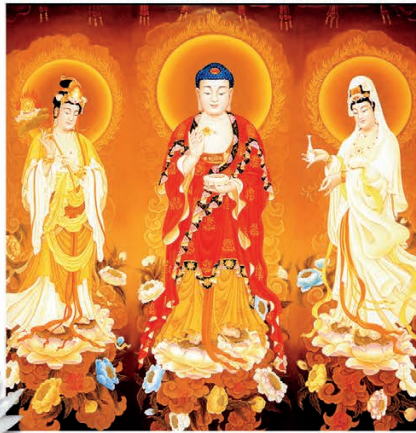
Dù cho con tu tập suốt cả một ngày, trí huệ cũng chỉ có bao nhiêu đó mà thôi. Cho nên cần phải tu tập mỗi ngày để tích tụ, tích tụ, tích tụ, thì hào quang mới dày đặc được. Và phải nhớ rõ rằng, không quán tưởng, sẽ không xữ dụng được trí huệ đó.

Kính bạch Sư Phụ,

Khi con quán tưởng hào quang, con phải làm như thế nào?

Trong cơ thể của mỗi người, khí vận hành không chấm dứt. Lúc nào cũng vận hành không ngừng. Khí bên trong của một người tự bản chất của nó không phát sáng. Nhưng nếu đem trí huệ... Trí huệ là gì? Chính là ánh sáng phát ra từ tâm thức, do công năng tu tập, đem ánh sáng hòa lẫn với khí ở bên trong, thì khí đó từ từ mới phát sáng. Cho nên, công việc đó phải từng bước từng bước. Không dôn dập.

Vì vậy, khi quán tưởng là đem trí huệ hòa lẫn với nội thân, để trí huệ đó hòa nhập vào trong khí luân lưu của cơ thể, từ từ khí đó mang một ánh sáng, phát ra ánh sáng. Rồi thì mỗi ngày một chút, mỗi ngày một chút, ánh sáng đó càng dày, càng dày.

Càng tu tập, khí trong người sẽ chuyển động nhanh hơn, và sẽ dày hơn, do đó, phối hợp lại với trí huệ sẽ càng ngày càng phát sáng, và càng ngày càng dày đặc hơn.

Kính bạch Sư Phụ,

Trí huệ này có phải có được là do việc học pháp và tư duy cộng với công năng của việc trì Chú và niệm Phật không?

Đúng vậy! Cho nên, tu tập mà không tư duy, không thể nào phát trí huệ được. Trì Chú, niệm Phật mà tâm không bình, cũng không thể phát trí huệ được.

Kiểm Tâm

Một sự không định tâm, tất cả đều đổ vỡ...

Hãy nhìn mặt biển đang yên lặng, không một gợn sóng nào hết, có việc gì xảy ra hay không? Hoàn toàn là không. Nhưng nếu bây giờ, một cơn gió nhẹ thổi qua; cơn gió đủ nhẹ, nhưng vẫn làm cho mặt biển gợn lăn tăn.

Rồi thì từng cơn gió, từng cơn gió, nơi này gợn sóng lăn tăn, nơi kia gợn sóng lăn tăn, chỗ nọ gợn sóng lăn tăn. Nhiều gợn sóng lăn tăn hợp nhau lại, trong khoảng khắc sẽ trở thành ra cơn sóng nhỏ...

Những cơn sóng nhỏ, không yên. Một cơn gió lớn thổi qua, đợt sóng nhỏ này sẽ bị bốc lên cao, và rồi cơn gió nữa thổi qua, liên tục không ngừng, ngọn sóng đó sẽ càng ngày càng cao, đến một lúc nó sẽ trở thành ngọn sóng thần, cao thật là cao.

Khi nó không còn chịu đựng được ở cái vị trí đó nữa thì nó sẽ đổ ụp xuống.

Khi đổ ụp xuống như vậy, sức mạnh của nó từ trên cao đổ xuống thấp thì tưởng tượng rằng nó sẽ lôi cuốn biết bao nhiêu thứ ở dưới thấp.

Cho nên, đừng bao giờ xem thường một đợt sóng lăn tăn, vì đã có đợt sóng lăn tăn thì đương nhiên sẽ có lúc đợt sóng lăn tăn đó sẽ biến thành ra ngọn sóng thần!

Vì vậy, tâm vừa động, phải làm cho nó yên ngay tức khắc. Đừng để cho nó động. Một cái dây động nhỏ, rồi tới một cái dây động nhỏ, rồi tới một cái dây động nhỏ, nhiều cái dây động nhỏ sẽ biến thành ra một cái dây động lớn.

Khi nó đã trở thành một dây động lớn rồi, thì sẽ thấy rằng bao nhiêu cái tai hại xảy ra.

Do đó, đừng bao giờ xem thường hạt bụi. Thầy đã nói rất nhiều lần như thế. Vì người ta xem thường hạt bụi, cho nên hạt bụi mới vào mắt, mà hạt bụi vào mắt rồi thì sẽ làm cho mắt rất xốn, rất khó chịu, chớ không đợi đến một hạt cát. Người ta phòng một hạt cát, nhưng người ta không phòng một hạt bụi. Chính vì vậy cho nên hạt bụi mới vào được trong con mắt.

Cho nên, người biết tu tập, phải biết tuyển chọn bất kỳ một tư tưởng nào xảy ra trong đầu của mình. Một tư tưởng không hay, tức khắc phải bỏ ra ngoài, không giữ được. Một tư tưởng không hay, nhiều tư tưởng không hay, nó sẽ trở thành một vết đen, không bôi xóa được, dù sơn lên bao nhiêu lớp sơn trắng cũng vẫn không thể nào làm cho hết được sự hiện diện của vết đen đó.

Vì vậy, tu tập là phải rất cẩn thận, luôn luôn tự kỷ ám thị, luôn luôn kiểm soát thân mình, kiểm soát tâm mình, để xem coi mình có những tư tưởng gì bất xứng hay không? Tâm mình tại sao động mà không thanh tịnh? Có luôn luôn kiểm soát thì mình mới có thể nắm vững được tâm của mình, làm chủ được tâm của mình. Còn nếu không kiểm soát thì không thể nào làm chủ được tâm của mình. Mà một khi tâm mình thoát khỏi vòng kiểm soát rồi, rất khó mà kéo nó trở lại, nếu muốn kéo nó trở lại, cũng sẽ tốn nhiều công sức và đôi khi cũng nhiều mất mát.

Sầu Ly Biệt và Chân Hạnh Phúc

Con nên biết rằng hợp rồi tan, tan rồi hợp, đó là lẽ vô thường! Điều quan trọng là giữ tâm bình - tâm thanh tịnh. Cái gì có đến, rồi sẽ có đi. Đến rồi đi, đi rồi đến, không có gì tồn tại vĩnh viễn. Mỗi người có nghiệp chướng riêng của họ, không ai có thể gánh vác cho ai được cả.

Cho nên, phải biết đổi sự buồn đau thành nghị lực. Dùng sự buồn đau làm phương tiện thúc đẩy mình đi đến mục đích mà mình mong muốn. Niềm đau đớn không ích lợi chỉ cá, chỉ làm tổn đến thân.

Nên nhớ rằng, một giây đi qua, một phút đi qua, một giờ đi qua, một ngày đi qua, tất cả những thời gian đó nếu được sử dụng vào trong những điều lợi ích vẫn đem đến cho mình một niềm vui.

Ngoài ra, làm những việc giúp người, vừa đem lại niềm vui cho bản thân mình mà cũng vừa giúp cho mình tăng phước huệ.

Một người biết nghĩ đến chúng sanh, làm vui cho chúng sanh, đem điều lợi ích cho chúng sanh, đều là người mà chư Phật và Bồ Tát rất cần. Một giây, một phút làm điều lợi ích cho chúng sanh vẫn là tốt đẹp hơn để mà ngồi buồn lo, phiền não, càng làm cho nghiệp duyên mình sâu dày hơn nữa.

Do đó, sống như thế nào để lợi ích cho chúng sanh, điều đó mới là điều đáng nói. Một tình cảm dục dục không mang lại một điều lợi ích nào cả, nó chỉ thỏa mãn chữ Ái của mình mà thôi.

Nên nhớ rằng có hợp thì có tan; hợp rồi tan, tan rồi hợp, tất cả cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi, không đem lại cho mình một chân hạnh phúc.

Thế nào là Chân Hạnh Phúc?

Làm sao để cho mình có thể sống yên ổn, không phiền não, không gút mắt và đem lại niềm vui cho kẻ khác, đó mới chính là chân hạnh phúc!

Bất kỳ một hạnh phúc nào chỉ thỏa mãn Tự Ái của mình thì không thể gọi là chân hạnh phúc được.

Nếu con quá trọng chữ Ái thì sẽ đẩy lên phiền não, tạo ra một không khí không được an bình, mang một cái tâm lúc nào cũng sôi sục. Điều đó rất tai hại cho việc tu tập.

Cần nên giữ tâm bình, đừng nên vọng động thái quá, sẽ không mang đến một kết quả tốt đẹp nào cả, mà còn làm hại đến thân tâm của mình.

Thiên Tai Từ Đâu Mà Đến?

Kính bạch Sư Phụ,

Trong vài tuần vừa qua, dân chúng tại Philippines và tại miền trung của Việt Nam đã phải trải qua sự phá tác kinh khủng của cơn bão Haiyan. Số người bị thương rất đáng kể; hàng hàng lớp lớp người sống trong cảnh màn trời chiếu đất, nhà cửa bị đổ nát hoặc bị nước cuốn trôi đi. Cảnh tượng thật thương tâm, không bút mực nào tả xiết!

Vậy, tại sao có biến động? Nó từ đâu mà có? Và sự phá hoại, sự hoành hành của biến động dựa trên một cái gì?

Con ơi, để giải thích về những biến động liên tục xảy ra trên toàn thế giới, Thầy phải nhắc lại một lần nữa hai chữ Nghiệp Lực! Nghiệp lực nơi đây là nghiệp lực của một quốc gia, của một dân tộc. Những nghiệp lực đó từ đâu mà có? Chính là từ ở nghiệp lực của từng chúng sanh của quốc gia đó, của dân tộc đó.

Những chúng sanh mang nghiệp không lành, và nghiệp đó không phải là loại nghiệp “mặt đối mặt”, mà là một nghiệp chướng do tâm quái ác tạo nên (tức là tâm vừa ác độc, vừa quái dị)!

Nhiều chúng sanh cùng mang tâm quái ác, tụ họp nhau lại ở một nơi và cùng một lúc chiêu cảm lấy tất cả những điều không hay xảy tới cho mình. Và vì đó là một số đông, cho nên ảnh hưởng trên toàn thể một vùng đất nào đó, bất kể kẻ tốt người xấu, đều bị vạ lây.

Cho nên, nếu trong một vùng đất có nhiều kẻ tạo những điều không hay, không tốt, nhưng bên cạnh đó cũng có những kẻ biết chăm lo tu tập, biết làm những điều tốt đẹp thì sẽ có sự chan hòa.

Điều này có nghĩa là:

- Nếu số người phước đức, số người biết chăm lo tu tập, luôn hành thiện chiếm đa số, thì biến động sẽ không xảy ra. Hoặc nếu số người này tuy có nhưng không quá nhiều, không đủ để ngăn một biến động

lớn xảy tới, nhưng cũng có thể làm giảm đi phần nào sức tàn phá của biến động trên vùng đất đó. Tức là tạo nên một phước lành cho vùng mình cư trú.

- Nếu số người phước đức, số người biết tu tập quá ít ỏi so với số quá đông những người xấu ác, thì sẽ có một sự không cân bằng giữa Thiện và Ác, cán cân bên ác sẽ nổi bật lên và phá tác. Việc chiêu cảm lấy biến động là điều đương nhiên!

Biến động xảy ra trên toàn thế giới nói lên điều gì?

Nói lên rằng: quả đã chín mùi khắp mọi nơi rồi!

Những nghiệp không lành không phải mới tạo nên đây, mà đã tạo ra từ nhiều đời nhiều kiếp và tích tụ, tích tụ cho đến ngày nay, càng lúc càng chất chồng thêm đến nỗi phải liên tục bùng lên.

Những kẻ có chút phước đức không may sống trong vùng của đa số người có tâm xấu ác, sẽ bị vạ lây. Họ đã làm cực lòng chư Phật và Bồ Tát rất nhiều trong việc cứu vớt họ.

Những biến động mà con đã thấy xảy ra vẫn còn chưa đáng kể! Nó vẫn chưa trạng trải được cái “tâm quái ác” của chúng sanh, đã làm nhiều việc khuất lấp, hỷ hạ trong việc hại người, hại vật; ngoài mặt thì tỏ dạ từ bi, nhưng bên trong thì không ngừng tay thanh toán người, hiếp đáp người cô thế.

Đất, Nước, Gió, Lửa, biến động nào cũng sẽ có mặt để hồi đáp cho cái Tâm quá xấu ác của chúng sanh. Chính chúng sanh đã “mời gọi” Biến Động do sự chiêu cảm của những nghiệp không lành.

Làm Sao Giảm Đi Thiên Tai và Biến Động?

Kính bạch Sư Phụ,

Một người có tâm đạo muốn góp phần vào việc giảm thiểu biến động, giúp cho vùng chung quanh mình ở được an bình, tai qua nạn khỏi, người đó phải làm thế nào?

Con đã biết, tất cả biến động đều do tâm không lành của chúng sanh mà khởi dậy lên.

Nếu một người chuyên làm chuyện tốt đẹp, chăm lo tu tập, sửa đổi, dùi mài tâm tánh của mình, biết tích Phước, hành Thiện, người đó sẽ tạo được một ánh hào quang, chẳng những bao che cho mình, mà còn trải rộng ra cho mọi người chung quanh mình nữa.

Trái lại, nếu một kẻ làm điều sai quấy, có tâm xấu ác, giỏi che đậy, tưởng rằng chỉ có chính mình mới đối diện với việc làm không tốt đẹp của mình, không ai biết để khiển trách, để ngăn cản; họ tha hồ thỏa mãn tự ái của họ. Họ đã lầm to! Chính họ đã tạo cho mình một ác nghiệp từ ở Tâm, và chính “tâm quá ác” mới chiêu cảm biến động.

Trong một vùng đất mà có quá nhiều nhưng kẻ như thế thì khó lòng có sự an bình bao phủ vùng đất đó được.

Người người phải cùng nhau tiếp tay ngăn chặn biến động bằng cách tu duy trên những lời Pháp để tư tưởng của mình, hành động của mình hướng thượng, dùi mài Tâm - Ý - Tánh để dừng bước, không tiếp tục tạo nghiệp lực.

Nói tóm lại, chúng sanh cần phát tâm, và thành tâm tu tập để sửa đổi, biến cải thành người tốt đẹp. Khi đó, với ánh hào quang mà người đó có được do công năng tu tập một cách chân chính, sẽ bao che, chẳng những cho chính bản thân họ mà còn cho những người chung quanh họ nữa.

Câu “nhất nhơn thành đạo cứu huyền thắng” là một câu nói rất hạn hẹp, chỉ diễn tả trong giới hạn của một cá nhân. Nơi đây, câu nói đó phải được hiểu rộng ra là “nhất nhơn thành đạo, cả vùng đều yên”.

Một người biết tu tập đúng nghĩa sẽ có thể làm giảm đi cường độ của biến động rất nhiều và đem lại sự An Bình cho cả một vùng đất. Do đó, Thầy rất mong mọi lời Pháp bay xa để mọi người cùng tiếp nhận, cùng tư duy, cùng phát tâm và thành tâm tu tập, đó cũng là một cách góp phần vào việc can thiệp sức tấn công của biến động.

Việc tu tập chân chính là một tấm chắn vững chắc, ngăn chặn những điều không hay xảy tới từ ở biến động.

Rồi đây con sẽ thấy còn trùng trùng điệp điệp biến động kéo đến, không gián đoạn như vậy đâu!

Tâm “quái ác” của chúng sanh đã chiêu cảm biến động thì cũng chính tâm “Từ - Bi - Hỷ - Xả” của chúng sanh mới có đủ khả năng làm tiêu đi biến động mà thôi.

Cõi Ta Bà Là Trường Tranh Đấu

Kính bạch Sư Phụ,

Nếu hai người không hòa thuận với nhau mà sau này lại gặp gỡ nhau ở Cực Lạc thì sẽ như thế nào?

Con ơi, những tư tưởng đó là những tư tưởng Phàm, không phải là tư tưởng Thánh! Một khi đã gặp nhau ở một nơi mà Tâm cũng không còn, Ý cũng không còn, Tánh cũng không còn, thì lấy gì để mà so đo cao thấp!!

Kính bạch Sư Phụ,

Như thế có nghĩa là ở cõi Cực Lạc, tâm của Thánh Chúng luôn phẳng lặng nên không khởi sanh ý?

Đúng vậy, vì cõi Cực Lạc không phải là trường tranh đấu, nên Tâm, Ý, Tánh không khởi sanh (tức là vòng nghiệp lực không hiện hữu). Chúng sanh nơi cõi Ta Bà bị quấn chặt bởi vòng nghiệp lực nên luôn luôn tranh đấu không ngừng. Tranh đấu với cái gì? Chính là tranh đấu với bản thân mình! làm sao để thắng được mình? Làm sao để khắc phục được những tánh xấu mà mình đã chấp chặt; không phải nó chỉ hiện hữu trong hiện kiếp mà còn do tập khí từ nhiều đời, nhiều kiếp.

Vì vậy, những bài học liên tục xảy ra trong cuộc sống, tạo nên những chông gai, thử thách trên đường đời lẫn đường đạo.

Trong quá trình tranh đấu để vượt qua những chông gai, thử thách, chúng sanh phải luôn luôn nhớ một điều vô cùng quan trọng là không bao giờ xa lìa Tâm - Ý - Tánh! Tránh đến mức tối đa đừng tạo những nghiệp không lành bằng cách phải kiềm tâm, kiềm ý hằng giờ, hằng phút. Thắng tay, không thương xót, chém chặt hết những tánh xấu dù nó chỉ nhỏ như hạt cát.

Nếu Tâm vẫn chưa Bình, Ý vẫn chưa Định, và Tánh xấu vẫn chưa Dùi Mài, thì vẫn phải bắt buộc tiếp tục bước vào trường tranh đấu cho đến khi nào mình hoàn toàn chiến thắng tất cả những tánh xấu của mình, khi đó mới phải tay, nhẹ nhàng, thư thả cất bước.

Vì vậy, người tu tập ở cõi Ta Bà, thấy khó mà dễ.

Tại sao?

Dù khó khăn, dù thử thách có xảy đến trùng trùng điệp điệp, nhưng người tu tập chân chính luôn biết giữ tâm bình, không để tâm chao động trước mọi sự việc xảy ra, do đó sẽ bình tĩnh và sáng suốt để phân định từng tư tưởng một và những đức tánh khởi sắc sẽ góp phần vào việc lựa chọn một ý tưởng thích hợp nhất cho hoàn cảnh xảy ra.

Cơ hội để tạo nên vòng nghiệp lực nhờ đó mà sẽ giảm dần đi. Hành giả dồn hết đạo lực của mình trong việc làm mỏng dần màn vô minh dây đặc, luôn hành xử Tứ Vô Lượng Tâm (Từ, Bi, Hỷ, Xả) một cách chân thật.

Vượt qua được tất cả những chông gai thử thách của cõi Ta Bà là đủ sức để đi về khắp các cõi trong tam thiên đại thiên thế giới rồi đó!

Kính bạch Sư Phụ,

Những người “đổi nghiệp vãng sanh” chưa có căn cơ tu tập nhiều, ở cõi Cực Lạc, làm sao họ có thể tập luyện cho tâm - ý - tánh không còn vọng động?

Ngày ngày họ vẫn được nghe Pháp, vẫn được chỉ dạy, nhưng vì nghiệp của họ còn nhiều, cho nên thỉnh thoảng họ cũng lâm vào tình trạng bị nghiệp lực chiêu cảm. Khi đó, nếu họ thoáng nghĩ đến một điều gì thì tức khắc những điều họ nghĩ suy sẽ hiện ra y như vậy. Cứ mỗi lần sự việc xảy ra thì họ đều được đưa đi tắm nước Công Đức Thủy để giúp họ quên đi những điều họ đã nghĩ tới.

Như vậy, ở cõi Ta Bà có thể tu nhanh hơn nhiều vì có sự trui rèn, sự cực khổ cùng chông gai, thử thách. Một người quyết tâm tu tập, cương quyết sửa đổi Tánh của mình, giữ Tâm luôn Bình, Ý luôn Định, không tạo cơ hội cho vòng nghiệp lực hiện hữu, thì việc thành tựu đạo quả có thể xảy ra ngay trong hiện kiếp.

Trong khi ở Cực Lạc, thiếu kinh nghiệm trui rèn, chông gai cũng không, thử thách cũng không, phải đợi cho đến khi có nghiệp lực chiêu cảm mới có dịp để phân đấu với chính bản thân mình; hằng ngày tuy được nghe Pháp, song thời gian sẽ kéo dài biết bao lâu mới có thể trui rèn được Tâm, Ý, Tánh.

Do đó mà Thầy rất khuyến khích mọi người cố gắng tu tập ở cõi Ta Bà vì nó mang đến nhiều điều lợi ích. Càng tu tập, tâm được an bình, tánh cũng được sửa đổi, vòng nghiệp lực sẽ bớt xảy ra. Nghiệp lực dù có đến với mình cũng sẽ được nhận chân rất dễ dàng và do sự thấu triệt nguồn gốc của nghiệp lực mà sự quấy phá của nó sẽ giảm đi rất nhiều.

Không trên trời giữa biển
Không lánh vào động núi
Không chỗ nào trên đời
Trốn được quả ác nghiệp

~ Kinh Pháp Cú

